

Farní listy č.28/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

9. července – 14. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 3,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Ježíš přišel do svého domova. Přišel k těm, kteří ho tak dobře znali. Možná se na něj těšili, čekali na něj, byli zvědaví. Co jim řekne ten, který mezi nimi vyrůstal, pracoval jako obyčejný tesař a teď o se něm říká, že je prorok. Teď je tak populární, poslouchají ho davy, má své učedníky. Přišli tedy do synagogy. Čekali, že uslyší nějaký hezký komentář k Písmu, něco, co může pohladit po duši (dnes by se možná řeklo: nějakou slepičí polévku pro duši) – to si přeje jako rodáci zasloužili. Místo toho prožili zklamání – žádná laciná útěcha, ale výzva k obrácení, jasná znamení, že se přiblížilo Boží království. A až Ježíš řekl – jak o tom píše sv. Lukáš – že on je ten slíbený a očekávaný Mesiáš, pohoršili se a vyhodili ho z města. Proč najednou taková změna? Proč už nejsou na Ježíše hrdí? Proč o něm pochybují?

Sv. Jan napsal, že víc milovali tmu než světlo, aby v tom světle neviděli své špatné skutky. Ale důvod jejich chování může být mnohem obvyklejší: prostě nechtějí přijmout nic nového.

Žijí ve svém světě, ve svém městečku, znají tam každého člověka, ví, co od něho mohou očekávat. Důvěřují tomu, co znají: instituci, tradici, tomu, na co si zvyklí. A Ježíš to chce všechno změnit, zbořit. Nemají přeje ani žádnou záruku, že má pravdu; jak mají vědět, že On je opravdu ten vyvolený Syn Boží? A tak bude asi lepší, když odejde a nechá je v klidu. Žili tak, než on přišel, a chtějí tak žít dále!

Proč by měli něco měnit? Přeje to vždycky tak bylo! I kdyby měli být nešťastní i za cenu toho, že nepřijmou Mesiáše, nechtějí se vzdát svých zvyků, toho „svatého klidu“. A Ježíš se jenom divil jejich nevěře...

Při četbě toho evangelia myslím především na dvě věci: na tu neschopnost lidí přijmout něco nového a absolutní moc argumentů „tak to bylo vždycky“ nebo „nikdy to tak nebylo“ a za druhé na naši neochotu přijmout druhého jako toho, koho do mého života posílá Bůh. Kolikrát jsme místo úžasu a vděčnosti za dar člověka postaveného nám do cesty prožili jen farizejské pohoršení nad ním?

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 14. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Ez 2,2-5

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak (Bůh) mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne – je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi

nimi prorok!“

ŽALM 123 - Odpověď: Naše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.

Zvedám své oči k tobě, – který trůníš na nebi. – Hle, jako oči služebníků hledí – na ruce svých pánů.

Jako oči služebnice hledí – na ruce své paní, – tak hledí naše oči na Hospodina, našeho Boha, – dokud se nad námi nesmiluje.

Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, – neboť jsme přesyceni pohanou. – Přesycena je naše duše – výsměchem boháčů, pohanou pyšných.

2. ČTENÍ - 2 Kor 12,7-10

(Bratři a sestry!) Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný. Aleluja.

EVANGELIUM - Mk 6,1-6

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagóze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to u něho vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznámá tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

Požehnání kříže u arciděkanského kostela

Po 150 letech byl opět v centru pozornosti kříž stojící před domažlickou věží. Zatímco v roce 1856 se před ním shromáždili lidé proto, že byl postaven a posvěcen, minulou neděli se jednalo o jeho požehnání, které následovalo po nedávné opravě.

Nedělní slavnost zahájil Classic brass kvintet, složený ze členů orchestru plzeňského divadla J.K.Tyla a plzeňské filharmonie,

s udílením svátosti křtu čtyřem dětem a doprovázená kromě varhan i již zmíněným Classic brass kvintetem, který po mši svaté za potlesku přítomných přidal ještě několik barokních skladeb.

kteří od čtvrt na deset hrál z věže arciděkanského chrámu. V tu dobu se již v prostoru před věží začali scházet lidé, kteří si nechtěli nechat ujít slavnostní požehnání. Úderem půl desáté přišel ke křížku v doprovodu ministrantů P. Miroslaw Gierga, který jej po úvodní modlitbě a čtení z Písma požehnal. Průvod lidí, opět v čele s P. Giergou a Orly s praporem, se posléze vydal do kostela, kde byla sloužena tradiční nedělní dopolední mše svatá, tentokrát spojená

Petr Vondraš

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (18)

27. Musí se přiznat, že si zástupci církve jen pomalu uvědomovali, že se otázka po spravedlivé struktuře společnosti klade novým způsobem. Byli průkopníci: jedním z nich byl např. biskup Ketteler z Mohuče (+ 1877). Jako odpověď na konkrétní potřeby vznikaly kroužky, sdružení, svazy, federace a především nové řeholní společnosti, které v 19. století nastoupily do boje proti chudobě, nemocem a nedostatku vzdělání. Papežský učitelský úřad vstoupil na scénu v roce 1891 encyklikou Lva XIII. *Rerum novarum*. Po ní následovala v roce 1931 encyklika Pia XI. *Quadragesimo anno*. Blahoslavený papež Jan XXIII. vydal v roce 1961 svou encykliku *Mater et Magistra*, zatímco Pavel VI. se v encyklice *Populorum progressio* a v apoštolském listu *Octogesima adveniens* (1971) důrazně zaměřil na sociální problematiku, jak se vyhroutil zvláště v Jižní Americe. Můj velký předchůdce Jan Pavel II. zanechal trilogii sociálních encyklik: *Laborem exercens* (1981), *Sollicitudo rei socialis* (1987), jakož i nakonec *Centesimus annus* (1991). Tak v neustálé konfrontaci se stále novými problémy a situacemi vyrostla katolická sociální nauka, jež byla souhrnně představena v „Kompentu sociální nauky církve“, vydaném Papežskou radou pro spravedlnost a mír v roce 2004. Marxismus jako všeléčivý prostředek na sociální problémy: světovou revoluci a její přípravou, s tím spojeným zestátněním výrobních prostředků, mělo být náhle všechno jinak a stát se lepším – tak to tvrdil marxismus. Ten sen se rozplynul. V tíživé situaci, v níž se nyní nacházíme také díky globalizaci hospodářství, se sociální nauka církve stala základním ukazatelem cesty, který poskytuje orientaci daleko za hranice církve. Tváří v tvář tomuto postupujícímu rozvoji se musí o zaměření zápasit v dialogu s těmi, kteří se vážně starají o člověka a jeho svět.

28. Aby se přesněji objasnil vztah mezi nutným zápasem o spravedlnost a službou lásky, musí se brát ohled na dvě základní skutečnosti:

a) Hlavním úkolem politiky je správné uspořádání společnosti a státu. Stát, který by nebyl definován spravedlností, by byl jen velkou bandou zlodějů, jak to jednou řekl Augustin: „*Remota itaque iustitia quid sunt regna nisi magna latrocinia?*“ K základní struktuře křesťanství patří rozlišování, co je císařovo a co je Božího (srov. Mt 22,21), to znamená rozlišování státu a církve nebo jak to vyjadřuje 2. Vatikánský koncil – nezávislost světské oblasti. Stát nesmí předpisovat náboženství, nýbrž musí zabezpečovat jeho svobodu a pokoje mezi vyznavači různých náboženství; církev jako společenský výraz křesťanské víry má ze své strany svou nezávislost a žije z víry svou společenskou formu, kterou musí stát respektovat. Obě oblasti se od sebe liší, ale přesto je mezi nimi vzájemný vztah. Spravedlnost je cíl a tudíž také vnitřní měřítko veškeré politiky. Politika je více než obyčejná technika k vymezení veřejných institucí: jejím zdrojem a cílem je právě spravedlnost, a ta má mravní povahu. A tak stojí stát nevyhnutně před otázkou: Jak se má spravedlnosti uskutečňovat zde a nyní? Avšak tato otázka předpokládá další, základnější: Co je spravedlnost? Toto je otázka praktického rozumu; avšak aby rozum mohl správně fungovat, musí být stále očišťován, neboť jeho mravní zaslepenost, způsobená převládajícím zájmem o prospěch a moc je nebezpečí, které se nedá nikdy zcela odstranit.